

bæf Amts 2den Valgkreds og jeg stillede det Forslag, at Ordene: „efterat en Kirkeforsamling er hørt derom“ skulde udgaae, idet vi ansaae denne Bestemmelse for unaturlig, og den grundlovgivende Forsamling udstemte de nævnte Ord, hvorved den altsaa viste, at den deelte den Mening, at Folketirkens Forsatning kunde gives, uden at man forud havde hørt en kirkelig Forsamling, og endnu meget mindre Theologerne, som den ærede Minister talte om. Theologerne ere et Folkfærd, som de fleste af Folketirkens ulærde Medlemmer ikke have nogen overordentlig stor Tillid til, og det er vist, at Den, der har fulgt lidt med Udsiflingen, maa have seet, at de ere aldeles uenige om de allervigtigste religiøse Sandheder, der skulle læres i Folketirken. Man pleier at sige om Juristerne, at de ikke kunne blive enige om noget som helst Spørgsmaal, men dette gjælder fuldt saameget om Theologerne. Der er blot Et endnu, jeg vil opholde mig ved ligeoverfor den ærede Kirkeminister, da jeg antager, at min ærede Nabo tilhøre vil gaae ind paa Enbeel af, hvad han fremførte. Den ærede Minister fiklbrede med megen Varme, hvorledes mange af de Kandidater, der lode sig ordinere uden at faae fast Levebrød, vilde gaae Glip af det smukke og værdige Liv, de havde Udsigt til, naar de havde Taalmodighed til at vente, indtil Kongen gav dem Levebrød, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at man kan have forskjellige Begreber om, hvad der maa anses for smukt og værdigt. Den, der sidder i et fast Embede, har sit gode Udkomme, lever ordentlig og staaer sig godt med sine Omgivelser, kan gjerne siges, at føre et smukt og værdigt Liv; men en Anden, der behøver en mere vel-signelsesrig Virksomhed, Opoffrelser og Anstængelser for at kunne udvilde sig, fører et endnu smukkere og værdigere Liv; det kan derfor ikke gjælde overalt, at det er det Smukkeste og Værdigste, naar en Kandidat venter, indtil han bliver Sognepræst, og da sørger for at komme til at staae i et saadant Forhold til sin Provst, Biskop og Minister, at de ikke kunne sige noget meget Slemt om ham. — Jeg skal nu vende mig til nogle af de ærede Talere, der have angrebet Lovforslaget, men da Tiden er rykket saa langt frem, skal jeg saameget som muligt ind-

skrænke mig til det Væsentligste. Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Valgkreds (Kroggh) fandt Lovforslaget usundt i dets Rod; men dette er nu en Smagssag. Naar han spaaede det en sørgelig Skæbne og vilde støtte denne Spaadom paa den Skæbne, som et andet Lovforslag, hvortil dette knytter sig, har faaet i Landstthinget, saa synes jeg ikke, han har Ret; thi der er dog en ikke ganske ringe Udsigt for hiiin Sag paa et andet Sted, eftersom den har faaet 29 Stemmer for og 4 imod sig; dersom denne kunde faae forholdsvis ligesaa mange Stemmer for sig, vilde det ikke være et saa meget daarligt Resultat. Jeg skal tillige erindre om, at, selv om det Lovforslag, hvortil der her er Hentydning, ikke blev til Lov, skulde det jo blot afløse Noget, som kaldes en Anordning, og denne giver forsaavidt et Grundlag, hvortil vi i denne Sag kunne henholde os. Jeg maa beklage, at der ikke er nogen Lov; men saavidt jeg veed, er Anordningen dog hidtil tagen til Følge. Den samme ærede Rigsdagsmand gjorde igaar opmærksom paa med Hensyn til Sagen om Friskolerne, at det kun var ved Resignation og Taalmodighed, at han kunde finde sig i dem. Her er altsaa den Streng flaaet an, hvorefter man kan bedømme, hvorledes den ærede Talers Ansuelser ere om det nævnte Lovforslag, og dette beder jeg fastholdt. Vi have her Nøglen til mange Ytringer af ham; thi naar han staaer paa et saadant Standpunkt, er det naturligt, at Taalmodigheden ikke kan strække til med Hensyn til dette Lovforslag. Han har Meget imod, at disse ordinerede Kandidater skulde, som han udtrykte sig, praktisere. Ja, Forslagsstillerne have netop tilfattet, at de skulde praktisere. Ligesom der er praktiserende Læger for de Syge paa Legemet, til hvem disse kunne henvende sig, naar de have større Tillid til dem end til Distriktslægen, saaledes maa der ogsaa være praktiserende Læger, til hvem de aandeligt Syge af samme Grund kunne henvende sig, naar de ikke have Tillid til den aandelige Distriktslæge, Sognepræsten. Jeg troer, at dette er lige saa berettiget; thi lige saa godt som en Mand kan have større Tillid til en praktiserende Læge end til Distriktslægen, hvorfor det vilde være urigtigt at tvinge ham